

ÍDOLS EN BLANC I BLAU

Aquest és un poema
dedicat a l'afició,
aquest és un poema dedicat al "patidor".
A tots aquells companys que com jo,
senten aquests colors.
Hem viscut grans moments,
però no pots ser "perico"
si els nostres alts i baixos no entens.
Hem d'entendre la nostra vida
com ho feia en Crisanto Bosch,
el nostre Gran Tin quina vida va ser:
Espanyol, Espanyol, Espanyol.
Ens posem les mans a la boca
si els nostres davanters no la toquen.
Tot i haver gaudit d'homes gol com
Marañón, Lardín, Tamudo,
Rodilla, Re, Arcas, Roberto Martínez,
I molts més,
no podem estar tranquils
si el partit no controlem.
Per això hem tingut altres homes
de molt pes,
com Dani Solsona, Lauridsen,
Sergio González, Caszely,
i anomenaria vint més.

Si veiem que la pilota
s'acosta als nostres pals,
el crit de guerra ja no es fa esperar,
les pulsacions pugen i el pols es fa irregular
fins que no veus al porter la pilota agafar.

N'Kono, Toni, Casilla,
Zamora, Borja,
i d'altres que m'hauran de perdonar,
perquè tots s'han fet estimar.

Però no tot ha estat feina seva,
altres jugadors hem tingut
que els han ajudat.

No oblidarem a
Parra, José Maria, Amas,
Benítez, Prats, Amiano, Soler,
Valverde, Molinos, Argiles,
Mauri, Martorell, Saprisa,
Jarque, Pocchetino, Marcial,
I cent més.

Estareu d'acord amb mi, pericos,
que de qualitat,
mai no n'ha mancat.

Seguirem sumant noms
a la història del nostre club.
Jugadors que ens donaran
sobrietat i tranquil·litat.
Jugadors que escoltaran
el seu nom corejat.

Tots són ídols en blanc i blau,
però és l'afició,
noble, incansable,
realista, patidora,
enamorada del seu equip,
qui realment sap vendre espanyolisme.

Perquè portem uns colors,
els colors del club, els seus colors,
però per damunt de tot portem:

ELS NOSTRES COLORS.

Abel Rodríguez Carreras
VISCA CATALUNYA I VISCA L'ESPANYOL!

